

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Ja, det vil jeg mene. For jeg vil sige, at hvis der er et spillerum – vi har jo tidligere sager, bl.a. multivitaminsagen, hvor det viste sig, at der var et vist nationalt spillerum – er min holdning den, at vi skal presse på over for EU, fordi det er sådan nogle lande som Danmark, der skal presse på for et få en mere forbrugervenlig linje i EU.

Så der er jeg fuldstændig enig med Socialdemokraterne og sådan set sikkert også med SF i, at hvis der er et nationalt spillerum, så skal vi udforske det for at presse EU i den retning, som vi gerne vil. Min bekymring er, at jeg ikke tror, der er det nationale spillerum, men lad os nu få det udforsket.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Bare lidt i forlængelse af det, hr. Kristen Touborg var inde på: Hvad nu, hvis der sker det, hvad man jo godt kan forestille sig, at der er forskellige opfattelser af det her hos jurister? Hvad betyder det så? Hvis vi nu f.eks. tager nogle sager, der for nylig har været oppe ved EF-Domstolen, så har der jo været sager, hvor man kan sige, der næsten var sikkerhed for, at vi kunne vinde, men der var så alligevel et par af de sædvanlige mere skeptiske jurister i Danmark, der mente, at vi nok kunne risikere at tabe.

Det er bare for at få at vide, hvad der skal til, for man kunne jo godt forestille sig, at vi ikke alene får at vide, at juristerne er uklare, næ, vi får af to eller tre forskellige jurister at vide, at de er fuldstændig sikre, det er bare noget forskelligt, de er sikre på.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu er jeg ikke helt så bekymret som hr. Per Clausen er, for da vi kom i dag, var regeringen et hundrede procent sikker på, at en national obligatorisk ernæringsmærkning ville stride klokkeklart mod EU-retten i en sådan grad, at jeg tror, ministeren nærmest ville sige, at det ville stride imod ministeransvarsloven, hvis hun foreslog sådan et lovforslag.

Så jeg skal ikke kunne sige, om man vil kunne finde tre jurister, der ville være uenige om det her. Hvis det sker, ville jeg – jeg er jo ikke jurist, jeg er politiker – simpelt hen lytte til, hvem der har de mest overbevisende argumenter. Og hvis mit grundsynspunkt er, at jeg ikke vil gå ind i en sag, der som udgangspunkt bryder med EU-ret-

ten, men at jeg gerne vil have et obligatorisk ernæringsmærke, så vil det jo være de to ting, der styrer Det Radikale Venstres holdning i den her sag.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Vi går videre i ordførerrækken til hr. Kristen Touborg.

Kl. 18.30

Kristen Touborg (SF):

Vi har i de senere år fulgt et skuespil, hvor skiftende konservative ministre har pustet sig op for at hjælpe forbrugerne. De er desværre alle sammen faldet ned, luften er gået ud af ballonen, og der er ikke blevet meget tilbage af alle de fine løfter, alle de fine ord, alt det, man ville gøre for den danske befolkning i forhold til forbrugertilrettelser, i forhold til fedmeepidemi m.v.

Den karakteristik gælder desværre også den nuværende nytiltrådte forbrugerminister. Det, der kom ud af alle de store ord, var noget så sølle som en frivillig ordning, som parterne på forhånd har sagt de ikke vil følge. Jeg vil tillade mig et jysk mundheld, der lyder: meget skrå og lidt uld. Det er det, det her bedst kan karakteriseres ved.

Den frivillige ordning hjælper ingen eller næsten ingen, og jeg synes, det er elendigt, at vi er nået dertil med en ellers god sag, som vi alle har været enige om skulle løses. Ministeren er bukket under for detailhandelens kassekamp. Fødevareindustrien vil naturligvis ikke påvirke forbrugerne til at købe mindre. De lever faktisk af, at forbrugerne køber mest muligt.

Der er kun én ting, der tæller, nemlig størst mulig indtjening, og derfor går de af gode grunde ikke ind og tager en frivillig ordning. Det burde ministeren også vide. I øvrigt kan man sige, at det vel heller ikke er deres opgave. Det er vel politikernes opgave. Det er vel ministerens opgave at sørge for, at der er gennemskuelighed i de valg, forbrugerne skal træffe, når de kommer i butikkerne.

Så vil jeg godt gå til det med EU-delen. Jeg synes faktisk, at vi er nået et stykke vej i dag, i hvert fald for nogle partiers vedkommende, i sammenhæng med den EU-debat, vi har haft. Men jeg vil godt sige, at hvis vi skal vente på EU-action, er jeg bange for, at også ministeren når at blive gråhåret, inden vi når et resultat, og det synes jeg da trods alt ville være synd.

Men jeg forstår ikke helt, at det ene er til hinder for det andet. Jeg forstår egentlig ikke, at vi